

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯୋଗର ଆଧାର ସ୍ନେହ, ସ୍ନେହର ଅଭାବ ଥିଲେ ଯୋଗ ମଧୁସ୍ ସଂଧ୍ୟା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଯୋଗ ଯଦି ସଂଧ୍ୟା ନ ରହିଲା ତେବେ ସ୍ନେହ ମଧୁସ୍ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମାର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁ କ’ଣ ? ତାହାର ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ଶରୀର ହିଁ ଆତ୍ମା ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁ । ଶରୀର ପ୍ରତି ଆତ୍ମାର ଏତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି ଯାହାକି ସେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିନଥାଏ । ବଞ୍ଚିରାଜ ରଖିବାକୁ ଅନେକ ଉପାୟ କରିଥାଏ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏହା ତ ଛି ଛି ତମୋପ୍ରାୟ ଶରୀର ଅଟେ, ତୁମକୁ ଏବେ ନୂଆ ଶରୀର ପାରିବା ଅଛି ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଦିଅ । ଏହି ଶରୀରର ସ୍ଥିତି ମଧୁସ୍ ନରହୁ, ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଦୈବୀ ସଂଗ୍ରହାଦକ୍ଷର ଉଦ୍ଘାଟନ ହୋଇ ସାରିଛି । ଏବେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । କେଉଁଠାରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ ମାନସଗଣସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଘାଟନ କରାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଉଛି । ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀମାନେ ମଧୁସ୍ ଆସିବେ । ମନେ କର ରାଜସ୍ୱପାଳ ଆସିବେ ତେବେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧୁସ୍ ନିଗ୍ରହସ୍ ଆସିବେ । ଯଦି ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ଡାକିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀମାନେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ତ୍ୱ ଆଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ନା କୌଣସି ବାହାନାରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ଆସିଲେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିଭଳି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏ ବିଷୟରେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସିଧାସଳଖ କୁହ ନାହିଁ ଯେ— ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଏଭଳି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ— ଭଗବାନ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଭଳି ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଅନେକ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ— ତୁମାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କଳପ ପୂର୍ବଭଳି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଆସି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ଲେଖିବାକୁ ପଡିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଲେଖାକୁ ପଢିବା ପରେ ପ୍ରୟାସ କରିବେ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏଠାକୁ ତ ନିଗ୍ରହବୁଦ୍ଧି ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନିଗ୍ରହବୁଦ୍ଧି ସନ୍ତାନମାନେ ମଧୁସ୍ କେବେ କେବେ ସଂଗ୍ରହବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ମାୟା ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିନେଇଯାଇଥାଏ । ଚାଲୁଚାଲୁ ହାରିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଏଭଳି ତ କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ ଯେ ସବୁବେଳେ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷର ବିଦୟ ହେବ । କେବେ ପରାଜୟ ହେବ ହିଁ ନାହିଁ । ବିଦୟ ଓ ପରାଜୟ ଉଭୟ ହୋଇଥାଏ । ଯୁଦ୍ଧରେ ମଧୁସ୍ ତିନି ପ୍ରକାରର ସୈନିକ ଥା’ନ୍ତି, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ । କେବେକେବେ ଯୁଦ୍ଧ ନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧୁସ୍ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆସିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଯଦି କିଛି ପ୍ରଭାବ ପଡିଯିବ ତେବେ ଏହି ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବେ କାହିଁକି ନା ଦୁନିଆରେ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ମହାରଥୀ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ହାତରେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ଇଚ୍ଛାଦି କିଛି ବି ନାହିଁ । ତୁମ ହାତରେ ମଧୁସ୍ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ଶୋଭା ପାଇବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଜଞ୍ଜନ ଖଡ୍ଗ, ଜଞ୍ଜନ କରୁରୀ । ତେଣୁ ସେମାନେ ପୁଣି ସ୍ଥୁଳ ରୂପେ ଭାବିନେଲେ । ତୁମକୁ ବାବା ଜଞ୍ଜନର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ଦେଇଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ହିଂସାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଦୈବୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥୁଳ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ ହିଂସରକ କରିଦେଇ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଅଜଞ୍ଜନତା । ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ କିଏ ଫୁଲ ହେବେ, ଏହା ତ ବାବା ନିଜେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖିବା ଦରକାର । ନିଗ୍ରହ ରୂପେ ଏଇମାନେ ଫୁଲ ହେବେ ହିଁ ହେବେ, ବାବା ନାମ କହୁନାହାନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଅନ୍ୟମାନେ କହିବେ କ’ଣ ଆମେ କ’ଣ କଣ୍ଟା ହେବୁ କି! ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି କେଉଁମାନେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବେ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ତ ମଧୁସ୍ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଅଧିକ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେ ନିଗ୍ରହ ବାବାଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହ ସ୍ନେହ ଅଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ । କିନ୍ତୁ କେହି ତ ଏକରସ ଯୋଗ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସଂଧ୍ୟା ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ତେଣୁ ସ୍ନେହ ନାହିଁ । ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁକୁ ତ ବହୁତ ମନେପକାଯାଇଥାଏ । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲା ବହୁତ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥିବାରୁ ମାଆ ବାପା କୋଳକୁ ଉଠାଇ ନେଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଯେମିତି ତୁମର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ସେହିପରି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତୁରନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇ କୋଳରେ ବସାଇ ଗେହ୍ଲା କରିଥା’ନ୍ତି ।

ଏହି ଅବିନାଶୀ ପିତା ତ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ । ସବୁ ପ୍ରକାରର ଶୁଭ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ’ଣ ଦରକାର ? ପ୍ରଥମ କଥା ଭଲ ସଂସ୍ଥାସ୍ତ୍ର ରାହୁଛନ୍ତି, କେବେ ରୋଗବ୍ୟାଧି ନ ହେଉ । ଭଲରୁ ଭଲ ହେଉଛି ସୁନ୍ଦର ସଂସ୍ଥାସ୍ତ୍ର । କିନ୍ତୁ ସଂସ୍ଥାସ୍ତ୍ର ଭଲ ଥାଇ ଯଦି ପଇସା ନଥାଏ ତେବେ ସେ ସଂସ୍ଥାସ୍ତ୍ର ମଧୁସ୍ କେଉଁ କାମର । ପୁଣି ଧନ ମଧୁସ୍ ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ

ମିଳିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସଂସାରୀୟ ଓ ଧନ ଉଭୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ମିଳୁଛି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ତ ବହୁତ ପୁରୁଣା କଥା । ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହ ଯେବେ ଯେବେ ମିଶିବ ଏହିଭଳି ହିଁ କହିବ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବର୍ଷ ବା ପଦ୍ମ ବର୍ଷ ହୋଇଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏତେ ବର୍ଷ ନୁହେଁ, ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଏହି ଦୁନିଆ ନୂଆ କେବେ ହେଉଛି ପୁଣି ପୁରୁଣା କେବେ ହେଉଛି । ଆମେ ଆତ୍ମମାନେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଇ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ନାମ ରଖାଯାଇଛି ଅଲଗାଭାଗରେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ ହେଉଛ ଅଲଗାଭାଗରେ । ଅଭିନୟ କରି କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ତୁମେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଲଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ହୋମ (ମଧୁର ଶାନ୍ତିଧାମ) । ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ସେଠାରୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ । ଅଭିନୟ ସାରିବା ପରେ ଆମେ ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲୁ ପୁଣି ସେଠାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଯିବୁ । ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ହିଁ ଆସିଆନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଘର ସେହି ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ, ବର୍ତ୍ତମାନରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ରହିଆସନ୍ତି । ରୁଦ୍ରାଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ଏତେ ବଡ଼ ଅଣ୍ଡା ସଦୃଶ ଦରଶାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ବିଲକୁଲ୍ ଛୋଟ ଅଟେ । କହିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ବହୁତ ସୁକ୍ଷ୍ମ ତାରକା ସଦୃଶ ପୁଣି ବଡ଼ ରୂପର ପୂଜା କରିଆସନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁର ତ ପୂଜା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ପୁଣି ପୂଜା କାହାର କରିବେ । ତେଣୁ ବଡ଼ ରୂପ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷୀର ଢାଳୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ଅତୋକ୍ତା । ପୁଣି ତାଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷୀର କାହିଁକି ଢାଳୁଛନ୍ତି ? କ୍ଷୀର ପିଇଲେ ତ ତୋକ୍ତା ହୋଇଯିବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । ସମସ୍ତେ କହିଆସନ୍ତି ସିଏ ଆମର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କାହିଁକି ନା ଆମେ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଛୁ । ଯେଭଳି ଲୌକିକ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦ ପ୍ରତି ଦେଇ ନିଜେ ବାନପ୍ରସ୍ଥରେ ଚାଲିଯାଇଆସନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏଠାରେ ଆମେ ବାବାଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେତିକି ଜମା କରିବା ତାହା ଆମର ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି କାହାର ମାଟି ତଳେ ପୋତି ହୋଇଯିବ କାହାର ଚୋର ନେଇଯିବ..... ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ, ସବୁ ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଯିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ବିମାନ ଦୁର୍ଘଟଣା ହେଲା କିମ୍ବା କୌଣସି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଘଟିଲା ତେବେ ଚୋରଙ୍କୁ ବହୁତ ଧନ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଗକୁ ତ ଏହି ଚୋରମାନେ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ସେ ସମୟରେ ଚୋରି ଆଦି ସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ନଚେତ ବିମାନ ଦୁର୍ଘଟଣା ଇତ୍ୟାଦି ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଚୋରଙ୍କ ହାତକୁ ସବୁ ସମ୍ପଦ ଆସିଥାଏ । ସେମାନେ ସେସବୁକୁ ନେଇ ଜଙ୍ଗଲରେ ଲୁଚାଇ ଦେଇଆସନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସବୁ କାମ କରିଦେଇଆସନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚୋରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କେହି ଉଦ୍‌ରାମୀ ଉପାୟରେ କେହି ଅଭଦ୍‌ରାମୀ ଉପାୟରେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ କେଉଁଠାରୁ କିଛି ହେଲେ ଖୋଜିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ପଇସା ଇତ୍ୟାଦିର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ପଇସା ଆଦି ନେବାର ସଂକଳ୍ପ ଆସିନଥାଏ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ତ ବିଲକୁଲ୍ ନୁହେଁ । ବାବା, ତୁମକୁ ଏତେ ସମ୍ପଦ ପ୍ରତି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସେଠାରେ କେବେହେଲେ ଚୋର ଚୋରି କରିବାର, ଲୁଟିଆ ଆଦି କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଯାଉଛ କଣ୍ଟା ଏବଂ ଫୁଲ ଉଭୟ ରହିଛନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କଣ୍ଟା ହିଁ କଣ୍ଟା । ଯିଏ ବିକାର ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କଣ୍ଟା ହିଁ କହିବାକୁ ପଡିବ । ରାଜାଜୀଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କଣ୍ଟା ହିଁ କଣ୍ଟା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣ ଭଳି କରୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ଏହି କଣ୍ଟାମାନେ ଫୁଲମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇ ଥାଆନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣ ତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକଙ୍କୁ ମହାରାଜା, ତ୍ରେତା ଯୁଗର ମାଲିକଙ୍କୁ ରାଜା କୁହାଯାଇଥାଏ । ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ମହାରାଜା ଓ କମଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନମାନଙ୍କୁ ରାଜା କୁହାଯିବ । ପ୍ରଥମେ ମହାରାଜାମାନଙ୍କର ଦରବାର ଲାଗିବ । ପଦବୀର ଅନ୍ତର ତ ରହିଛି ନା । ଆସନ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ମିଳିବ । ମନେକର ନ ଆସିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହଠାତ୍ କେହି ଜଣେ ଆସିଗଲେ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ଆସନ ଦିଆଯିବ । ଇନ୍ଦ୍ର ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମର ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଅନ୍ୟ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ରୁଦ୍ରମାଳା ଗତାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମାଳା ଗତାଉଥିଲ ନା । ଅନେକ ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରୁଥିଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ ଜଣକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ବିଶେଷ ରୂପେ କହୁଛନ୍ତି— ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିଲ, ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବସିବା ଉଠିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦଞ୍ଚାରା ସାରା ବିଶ୍ୱର ବାଦଗାହୀ ମିଳୁଛି । ଯେତେ ସମୟ ସରି ସରି ଆସିବ ସେତେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ମନେ ପକାଇବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିବ । ଆତ୍ମା କେବେ ଥକିଯାଏ ନାହିଁ । ଶରୀର ଦଞ୍ଚାରା କେହି ପାହାଡ ଆଦି ଚଢିଲେ ଥକିଯାଇଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ କିଛି କଲାନ୍ତ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଖୁସିରେ ରହିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିବ । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ପରିଶ୍ରମ କରିଆସିଛ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ କିଛି ବି ଜଣା ନଥିଲା । ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିଚୟ ମିଳିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ସବୁ କରିଲ ସିଏ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ତୁମେ ବିଚାର କର ବାବା ଠିକ କହୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ସେମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ପାଣି ଦଞ୍ଚାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ପାଣି ତ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । କ'ଣ ଏହା ଗଙ୍ଗା

ଜଳ କି ? ନା, ଏହା ତ ବର୍ଷାରେ ଏକତରୀତ ହୋଇଥିବା ପାଣି, ଝରଣାରୁ ଆସୁଛି । ଏହାକୁ ଗଡ଼ଗାଜଳ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା କେବେ ଶୁଖିନଥାଏ— ଏହା ମଧୁସ୍ୱ ପ୍ରକୃତି । ବର୍ଷା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ମଧୁସ୍ୱ ପାଣି ବହି ଚାଲିଛି । ବୈଷ୍ଣବ ଲୋକମାନେ ସରୁବଦା କୂଅ ପାଣି ପିଇଥାଆନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଭାରୁଛନ୍ତି ଏହା ପବିତ୍ର ପାଣି ଅଟେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପଟେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଗଡ଼ଗାଜନ ନିମନ୍ତେ ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଏହାକୁ ତ ଅଦ୍ୱିତୀୟତା ହିଁ କୁହାଯିବ । ବର୍ଷା ପାଣି ତ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଏହାକୁ ମଧୁସ୍ୱ ଡରାମାର ନିସ୍ତମ ହିଁ କୁହାଯିବ, ଇଶ୍ୱରୀୟ ପ୍ରାକୃତିକ ନିସ୍ତମ । ବୀଜ କେତେ ଛୋଟ, ତା' ମଧୁସ୍ୱରୁ କେତେ ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହା ମଧୁସ୍ୱ ଜାଣିଛ ଭୂମି ଟାଙ୍ଗରା ହୋଇଗଲେ ସେଥିରେ ଉତ୍ତରତା କମିଯାଏ, ସ୍ୱାଦ ମଧୁସ୍ୱ ରହିନଥାଏ । ସ୍ୱାଦରୁ କିଭଳି ହେବ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ଏଠାରେ ଅନୁଭବ କରାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସ୍ୱାଦରୁ ନାହିଁ । ଡରାମାରେ ଏହା ମଧୁସ୍ୱ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ମଧୁସ୍ୱ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାକାର ଫଳ କେତେ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହେବ— ଏହା ତୁମେ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ଏଠାରେ ଶୁଣାଉଛ । ପୁଣି ଏବେ ଯାହା ସାକ୍ଷାତକାର କରୁଛ ପୁଣି ଯେବେ ସେଠାକୁ ଯିବ ତାହା ସ୍ୱାଦକ୍ଷୁରେ ଦେଖିବ, ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଭୋଜନ କରିବ । ଯାହାବି ସାକ୍ଷାତକାର କରୁଛ ତାହା ସବୁ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିବ, କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧୁସ୍ୱ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ ହିଁ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ ? ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଏହିଭଳି ହେବ । ବିନାଶ ପରେ ପୁଣି ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏକଥା ମଧୁସ୍ୱ ତୁମେ ଏବେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ତେବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବିଚାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧୁସ୍ୱ ସ୍ୱିର ରହିପାରୁନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଭାଇ ଭାଇ ଭାବ । ଭାଇ ଭଉଣୀ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ମଧୁସ୍ୱ ଦୁଷ୍ଟ ଚକ୍ର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଭାଇ ଭାଇ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛେ ସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ତୁମକୁ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଶିଖିବାକୁ ଆସୁଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି କିପରି ଯିବୁ । ଏହା ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଶରୀର ତ ଆତ୍ମାର ବହୁତ ପରିଷ୍କାର । ଶରୀର ତ୍ୟାଗ ନ କରିବାକୁ ଆତ୍ମା କେତେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି । ମୁଁ ଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ନଦିଏ । ଆତ୍ମାର ଏ ଶରୀର ସହିତ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ, ତୁମେ ତ ତମୋଫଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମର ଆତ୍ମା ତମୋଫଳାନ୍ତ ଛାଡ଼ି ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ଦୁଃଖ ଓ ବେମାର ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏ ଶରୀର ସହିତ ସନ୍ଦେହ ରଖ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ନୂଆ କିଣିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଦୋକାନ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରୁ ନୂଆ କିଣି ଆଣିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ତୁମକୁ ଶରୀର ମଧୁସ୍ୱ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧୁସ୍ୱ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ବାବା ସବୁ କଥା ବୁଝାଇ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ, ଶିବବାବା ମଧୁସ୍ୱ ଆମର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ, ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଦାହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଜମା କରିବ ସେତେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇଯିବ । ଗାୟନ ଅଛି— କାହାର ଧୂଳିରେ ଦବି ରହେ... ।

(୨) କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ଏବେ ହିଁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସ୍ୱାଧ୍ୟାୟ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବା ଏବଂ ସେବା ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେହର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଯୋଗ କରିବାରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏହି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତିଦିତ୍ ମାୟାଦିତ୍ ହୁଅ । ସଂଗମଯୁଗକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଯୁଗରେ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ୱାମୀ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହୁ ଯେ ମୁଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପ୍ରଥମେ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ତା'ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା । କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ମଧୁସ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ପ୍ରକୃତିଦିତ୍, ମାୟାଦିତ୍ ବୋଲାଉଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପୁରୁଷ ପ୍ରକୃତିଦିତ୍ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତି ମଧୁସ୍ୱ ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତି ବା ମାୟାର ହଲଚଳରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ତୋତ୍ର:- ପରସ୍ପରର ବିଚାରକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ ତେବେ ମାନନୀୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***